

[Finansministeren.]

heden vil forsvinde hurtigt, men snarere dette, om man stadig kan holde Pengene i Ro.

Jeg tror som sagt ikke, der vil være Brug for en saadan Bestemmelse, men jeg erkender paa den anden Side, at det kan naturligvis ikke gøre nogen Skade, at Bestemmelsen opretholdes, saa hvis der skulde være noget Ønske derom, skal jeg naturligvis ikke modsætte mig det. Naar man har ladet Stykket gaa ud, er det, fordi man har ønsket at præcisere, at Situationen herhjemme i dette Øjeblik er af den Beskaffenhed — og man regner med, at den vedvarende vil være af den Beskaffenhed —, at man ikke trænger til en saadan Støtteaktion over for de Pengeinstitutter, der staa nævnt i den gældende Lov.

Disse Bemærkninger gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, som havde sine Betæneligheder paa dette Punkt. I øvrigt mente det ærede Medlem jo, at det kunde blive farligt at udvide Statens Risiko med Hensyn til Laan til Industri-virksomheder i det Omfang, som nu er foreslaaet. Jeg tror dog ikke, man behøver at være nogen Ængstelse i saa Henseende. Jeg tror, man kan sige, at den Bestyrelse, som forestaar dette Institut, hvori ogsaa Nationalbanken er repræsenteret, vil omgaas den Beføjelse, som er tillagt Bestyrelsen, paa en saadan Maade, at man kan være rolig. Det er saadan, at man i enkelte Tilfælde har haft Vanskeligheder med den Halvdels-Regel, der er givet, og jeg tror, det vil være forsvarligt at gaa lidt videre, og at man uden Betænelighed kan gøre det inden for de Rammer, som er foreslaaet i Lovforslaget, og som jeg ved dets Forelæggelse trak op med Hensyn til Virksomheden i den kommende Tid.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen mente, at Loven var blevet en Fiasko. Ja, det kan man naturligvis sige, men jeg vil nu hævde, at naar der ikke er blevet Brug for Loven, er det ikke, fordi den ikke var anvendelig, men fordi Forholdene ændrede sig. Hvis man vilde stryge Halvdels-Regelen, hvis man vilde i hvert Tilfælde løbe den store Risiko alene, vilde der naturligvis have meldt sig adskilligt mere, men det er jo et Spørgsmaal, om det under de nuværende Forhold har været nødvendigt at tage det med. Det er min Opfattelse, at enhver sund Udvidelse eller Igangsættelse af Produktion under de nuværende Forhold har kunnet finansieres og er blevet finansieret af Pengeinstitutter, og det er saa sandelig

ikke nogen Fiasko, at Staten i saadanne Tilfælde ikke kommer til at laane Penge ud; det er nu engang disse Institutters Opgave at varetage denne Side af vort økonomiske Liv, og Staten har ingen Interesse i at gaa ind i disse Forhold og kan ikke have det, hvor det ikke er strengt nødvendigt.

Naar man har søgt i denne Sag at opretholde en Forbindelse med Pengeinstitutterne, hænger det naturligvis sammen med, at man har ment at burde bygge paa disse Institutters Indsigt og Erfaringer med Hensyn til Arbejdet med de Forhold, her er Tale om, og det vil jeg mene ogsaa i Fremtiden vil være ønskeligt. Jeg tror ikke, man fra Statens Side bør gaa ind i en ganske særskilt Risiko, en selvstændig Risiko, i Forhold som disse, og jeg har i øvrigt ogsaa den Tro, at var ikke Pengemarkedet blevet, som det nu engang blev, saa vilde der være blevet Brug i betydeligt Omfang for den Lov, her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til den i Lovforslaget indeholdte Bestemmelse om Støtte til Grundforbedringsfonden og sagde, at han vilde være betænkelig ved, at der fra Statens Side oprettedes en Kreditforening — saadan forstod jeg det ærede Medlem. Ja, hvis man vil kalde Grundforbedringsfonden en Kreditforening, saa er den oprettet med alle de samarbejdende Partiers Tilslutning i dette høje Ting. Der skete nemlig det, da man sidst reviderede Grundforbedringsloven og samtidig gennemførte Landvindingsloven, at det blev fastsat, at de Laan, som Staten skal yde til de Formaal, der der er Tale om, skal ydes af en Grundforbedringsfond, som kan udstede Kasseobligationer, ganske paa samme Maade som Kreditforeningerne kan gøre det. Saa vidt jeg erindrer, er der fastsat en Grænse paa 30 Millioner for disse Kasseobligationer. Grundforbedringsfonden har endnu ikke udstedt saadanne Obligationer, men de *kan* udstedes og vil paa et givet Tidspunkt blive udstedt og blive handlet paa Børsen, og det, der saa bestemmes i det Lovforslag, her er Tale om, er, at Kreditfonden i Starten skal kunne foretage et vist Køb af saadanne Obligationer, paa samme Maade som det var Tilfældet med den bestaaende Laanefond af 1940, hvad heller ikke fik nogen Betydning paa Grund af Ændringerne i Pengeforholdene. Men der er altsaa slet ikke noget nyt i dette Forhold, og Bestemmelsen i Lovforslaget her er altsaa kun en Gentagelse af, hvad der tidligere er vedtaget.